

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ivo Veselky a soudců JUDr. Olgy Bokotejové a Evy Sedláčkové v právní věci žalobců **a) Ing. Vladimíra M.**, bytem xxx, xxx, **b) Libuše M.**, xxx, xxx, **c) Dipl. Ing. arch. Jeleny P.**, bytem xxx, xxx, **d) Evy P.**, bytem xxx, xxx, **e) Moniky Z.**, bytem xxx, xxx, **f) Ing. Cyrila M.**, bytem xxx, xxx, všech zastoupených Mgr. Markem Czivišem, advokátem se sídlem Praha 3, Přemyslovská 13, proti žalovaným **1. Podařil-Voráček, s.r.o.**, se sídlem Praha 4, Pod Svahem 788/9, zastoupenému Mgr. Janou Tichou, advokátkou se sídlem Praha 1, Rytířská 10, **2. Dopravnímu podniku hl.m. Prahy, akciové společnosti**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 217/42, zastoupenému Mgr. Radkem Zapletalem, advokátem se sídlem Brno, Arne Nováka 4, **pro 1,110.000,-Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobců a 2. žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 17. dubna 2008, č.j. 40 C 65/2006-181,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. a II. **p o t v r z u j e .**

II. Ve výroku IV. se rozsudek soudu I. stupně **m ě n í** tak, že žalovaný č. 2 je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 159.434,-Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet advokáta Mgr. Marka Cziviše.

III. Žalovaný č. 2 je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů odvolacího a dovolacího řízení ve výši 29.778,-Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet advokáta Mgr. Marka Cziviše.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem zamítl soud I. stupně ve vztahu k 1. žalovanému žalobu, již se žalobci domáhali, aby jim ten zaplatil 1,110.000,-Kč s příslušenstvím (výrok I.), když 2. žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobcům společně a nerozdílně částku 720.000,-Kč s 3% úrokem z prodlení od 21.4.2003 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku s tím, že ohledně částky 390.000,-Kč s příslušenstvím se žaloba zamítá (výrok II.), přičemž současně uložil žalobcům povinnost nahradit 1. žalovanému společně a nerozdílně náklady řízení ve výši 298.400,-Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet jeho právní zástupkyně (výrok III.) a v téže lhůtě uložil 2. žalovanému povinnost nahradit žalobcům náklady řízení 403.818,-Kč na účet advokáta Mgr. Marka Cziviše (výrok IV.).

Prvostupňový soud poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí v dané věci zejména jako nepřezkoumatelné zrušeno, pak vyšel z důkazů, o jejichž věrohodnosti nepochyboval, a to z rozhodnutí Pozemkového úřadu Praha ze dne 6.9.2002 a z výpisu z vlastnického listu č. xxx, ze kterých vyplývá, že žalobci jsou vlastníky pozemku č. parc. xxx v xxx, na němž se dle fotografické dokumentace a snímků území nachází skládka, z nájemní smlouvy uzavřené mezi žalovanými dne 4.12.2001, podle které 2. žalovaný jako vlastník pozemku č. parc. xxx o výměře 176.799 m² pronajal uvedený pozemek 1. žalovanému na 20 let za účelem provádění rekultivace a asanace s možností následného vybudování sportovního areálu, když dodatkem č. 1 k citované smlouvě účastníci smlouvy reagovali na vydání části pozemku žalobcům jako restituentům. Rozhodnutím Úřadu Městské části Praha 12 z 30.9.2003 byla 2. žalovanému uložena povinnost provést na skládce neodkladné zabezpečovací práce a rozhodnutím téhož úřadu z 30.9.2005 mu byla povolena čtvrtá etapa rekultivace, podle znaleckého posudku Ing. Davida Kaftana činí měsíční nájemné za pozemek č. xxx částku 89.469,-Kč. Soud po provedeném dokazování uzavřel, že žalobci převzali jako restituenti pozemek č. xxx, který ale nemohou užívat, neboť 2. žalovaný jako jeho předchozí držitel má na pozemku umístěnu skládku, již zatím neodstranil, a vědom si svého úkolu, uzavřel s 1. žalovaným nájemní smlouvu za účelem rekultivace pozemku, která s ohledem na dodatek ke smlouvě však není 1. žalovaným prováděna. Co se týká nájemní smlouvy ze dne 4.12.2001, měl soud I. stupně za to, že úmyslem objednatele bylo zajistit rekultivaci skládky, k čemu by lépe sloužila např. smlouva o dílo, s tím, že ujednání žalovaných o možném budoucím zřízení sportovního areálu taktéž sotva obstojí, musel-li vědět 2. žalovaný v době uzavření smlouvy o probíhajícím restitučním řízení. Soud vyjádřil názor, že proto je zmíněná nájemní smlouva pro obcházení zákona a pro rozpor se zákonem neplatná podle § 39 obč. zák., a že neprovádí-li 1. žalovaný na pozemku žalobců č. xxx rekultivační ani jinou činnost, neodpovídá žalobcům tedy za bezdůvodné obohacení, které mu nevzniká. Pakliže žalobci vycházejí z předpokladu a tvrdí v žalobě, že 1. žalovaný platí nájemné 2. žalovanému, který se tak bezdůvodně obohacuje, dal soud sice žalobcům za pravdu, ovšem považoval tuto jejich argumentaci za nerozhodnou pro posouzení projednávané věci, pokud není předmětem daného řízení vzájemné vypořádání žalovaných. Pokud jde o 2. žalovaného, prvostupňový soud konstatoval, že ani ten v současnosti na pozemku žalobců nepodniká a žádnou další činnost neprovozuje, ale má na něm umístěnou dosud neodstraněnou skládku. Námitku tohoto žalovaného uplatněnou v odvolací řízení, že skládku nevlastní, není-li nástupcem podniku Pražské komunikace, jenž skládku založil, měl soud za lichou, poněvadž, vlastnil-li 2. žalovaný pozemek do doby jeho vydání restituentům, byl povinen ten uvést do původního stavu, resp. jej rekultivovat, když je nerozhodné, zda je skládka samostatnou věcí. Soud však zdůraznil, že 2. žalovaný neodevzdal pozemek v původní podobě žalobcům, kterým tak znemožňuje věc užívat podle stavu existujícího před jejím převzetím státem, resp. k účelu, k němuž by pozemek mohl sloužit

dnes, nebyla-li by na něm skládka umístěna, a dovedl, že se tudíž 2. žalovaný na úkor oprávněných vlastníků bezdůvodně obohacuje dle § 451 a násl. obč. zák., přičemž podle ustálené rozhodovací praxe výše bezdůvodného obohacení odpovídá tržnímu nájmemu za pozemek, výše kterého vyplývá ze znaleckého posudku, takže požadují-li žalobci měsíčně ze zmíněného titulu 30.000,-Kč měsíčně, žalobě vyhověl za dobu od dubna 2004, tedy za 24 měsíců, což představuje 720.000,-Kč, jež uložil zaplatit 2. žalovanému žalobcům. Ve zbytku žalobu zamítl, poněvadž zohlednil námitku promlčení vznesenou 2. žalovaným 17.4.2008 a s odkazem na § 100 odst.1 a § 107 odst. 1 obč. zák.a přiznal žalobcům domáhajícím se na žalovaných úhrady sporné částky za tři roky před podáním žaloby (tj. před 21.4.2006) uplatněný nárok až od 21.4.2004, jak bylo výše uvedeno, tudíž za dva roky. Důkazy navržené 2. žalovaným soud neprovedl, protože je pro posouzení věci nerozhodné, zda ten není právním nástupcem podniku Pražské komunikace, a je nadbytečný revizní znalecký posudek, byla-li výše nájmemu spolehlivě zjištěna znaleckým posudkem Ing. Kaftana. O úroku z prodlení bylo rozhodnuto podle § 517 odst. 2 obč.zák. a o nákladech řízení podle § 151 a § 142 odst. 1 o.s.ř..

Proti tomuto rozsudku podali odvolání žalobci i 2. žalovaný.

Žalobci v odvolání směřujícím proti výrokům I., III. a II., byla-li tímto žaloba co do 390.000,-Kč s přísl. zamítnuta, vytkli soudu I. stupně, že neúplně zjistil skutkový stav, neprovedl důkazy nutné k prokázání rozhodných skutečností a nepřihlédl ke všem jimi tvrzeným skutečnostem. Namítali, že 1. žalovaný skládku na předmětném pozemku provozuje, že skutečnost, že zavezl pozemky bývalé skládky včetně pozemku odvolatelů stavební sutí, zeminou i jiným odpadovým materiálem, potvrzuje také sdělení Odboru životního prostředí Úřadu MČ Praha 12, že provozovatel skládky Podařil-Voráček, s.r.o., dosud neprovedl rekultivaci skládky po uložení odpadu, zejména zeminy a inertního materiálu, a že souhlas s prováděním rekultivace je vydán s platností do roku 2011, kdy se počítá s ukončením rekultivace. Konstatovali, že provozování skládky 1. žalovaným dokazuje znalecký posudek, jehož fotodokumentace zobrazuje umístění tabule u vstupu a vjezdu na pozemek skládky s označením provozovatele Podařil-Voráček, s.r.o., že komerční využití pozemku potvrzují i příjmové pokladní doklady z 29.4.2004 a z 30.4.2007 svědčící o tom, že 1. žalovaný za uložení odpadu přijímá odměnu, zdůraznili, že neplatnost nájmní smlouvy uzavřené žalovanými neovlivňuje skutečnost, že 1. žalovaný získal majetkový prospěch bez právního důvodu faktickou činností na pozemku odvolatelů a že stále pokračuje, ačkoli by se měl nacházet ve fázi rekultivace skládky, v aktivním ukládání odpadu. Vyjádřili názor, že žalovaní znemožňují majitelům užívat předmětný pozemek, a že, byla-li námitka promlčení vznesena 2. žalovaným teprve v odvolacím řízení, nelze k ní přihlížet, takže žaloba neměla být co do 390.000,-Kč s přísl. zamítnuta. Navrhli, aby odvolací soud změnou napadeného rozsudku žalobě vyhověl vůči oběma žalovaným.

2. žalovaný v odvolání směřujícím proti výrokům II. a IV. tvrdil, že soud I. stupně neúplně zjistil skutkový stav, neprovedl-li již několikrát navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, že dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a že věc nesprávně právně posoudil. Vytkl soudu, že se stále nevypořádal s námitkou odvolatele, že není právním nástupcem podniku Pražské komunikace, jenž v r. 1976 skládku založil, polemizoval s názorem soudu, že je nerozhodné pro posouzení věci, zda odvolatel je či není právním nástupcem podniku Pražské komunikace s poukazem na

organizační změny VHH Dopravní podniky hl.m. Prahy, jež nastaly od 22.12.1976, dovozoval, že nestal-li se nástupcem podniku Pražské komunikace, není ani vlastníkem skládky, takže se na úkor žalobců tím, že by užíval jejich pozemek k uložení komunálního odpadu, bezdůvodně neobohacoval. Zdůraznil, že vlastníkem pozemku parc. č. xxx byl Dopravní podnik až do jeho vydělení a vydání restituentům, přičemž skládka i s povinností rekultivace přešla v r. 1989 na státní podnik Pražské komunikace, pozemek ve vlastnictví žalobců sedm měsíců před vydáním 2. žalovaný vyčlenil dodatkem č. 1 z 5.3.2002 z nájemní smlouvy a ten nebyl od 5.3.2002 1. žalovanému pronajímán, takže odvolatel nemohl předmětný pozemek využívat a obohacovat se na úkor žalobců. Namítal, že na pozemku prováděl jedinečně rekultivační činnost nařízenou správními orgány, z níž prospěch neměl, že uzavřel 4.12.2001 nájemní smlouvu s 1. žalovaným, který je oprávněn provádět rekultivaci skládek za nájemné 600.000,-Kč ročně. Měl za to, že nemůže být činěn odpovědným za správnost rozhodnutí Úřadu MČ Praha 12, jenž i přes dokončené restituční z konce r. 2002 adresoval 2. žalovanému rozhodnutí z 3.2.2003 týkající se dokončení rekultivace skládky, které bylo napadeno odvoláním žalobců a je od 4.1.2005 rozhodnutím Magistrátu hl.m. Prahy zastaveno, vyjádřil názor, že znalecký posudek Ing. Kaftana je nepřesný a že nezohledňuje skutečnost, že předmětný pozemek má nestandardní mimořádná specifika vybočující z obecných hledisek předvídaných pro aplikaci použité administrativní metody, s tím, že cena nájemného stanovená podle určitých předem stanovených administrativních šablon nerespektuje skutečné tržní poměry a je rozhodně vyšší než cena za pozemek s umístěnou nerekulitovanou skládkou, na kterém fakticky nejde v současnosti provádět nic jiného než rekultivaci, proces finančně i časově náročný, na nějž by se měla vztahovat cenová regulace v podobě maximálního nájemného ve výši 30,-Kč za 1m² ročně. Navrhl, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně tak, že zamítne žalobu, aby byl odvolatel povinen zaplatit žalobcům společně a nerozdílně 720.000,-Kč s úrokem z prodlení, a žalobcům uloží povinnost zaplatit 2. žalovanému náhradu nákladů řízení.

1. žalovaný před odvolacím soudem odkázal na vyjádření učiněné před soudem I. stupně datované 21.5.2007, na kterém setrval.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek podle § 212a o.s.ř. a poté, co doplnil dokazování, došel k závěru, že odvolání 2. žalovaného je z části opodstatněno, co se týká nákladového výroku.

Odvolací soud zjistil:

Z rozhodnutí Odboru stavebního Magistrátu hl.m. Prahy ze 4.1.2005, č.j. MHMP-106011/2004/OST/Ři/Ve, že bylo změněno rozhodnutí odboru výstavby Úřadu Městské části Praha 12 č.j. VYST/5266/02/Md z 3.2.2003 tak, že bylo řízení o povolení změny stavby před dokončením: rekultivace skládky TKO-část I. na pozemcích ve výroku označených zastaveno, že podle odůvodnění citovaného rozhodnutí podali proti rozhodnutí stavebního úřadu účastníci řízení Ing. Cyril M., Ing. Vladimír M., Libuše M., Dipl.Ing. arch. Jelena P., Monika Z. a Eva P. odvolání, neboť to bylo vydáno v rozporu s obecně závaznými právními předpisy bez souhlasu vlastníků pozemku parc.č. xxx v k.ú. xxx s uvedenou výstavbou a bez písemné dohody se stavebníkem, přičemž odvolací orgán obhlídkou na místě samém zjistil, že práce na stavbě probíhají.

Z rozsudku z 29.10.2008, č.j. 9As 8/2008-80, že Nejvyšší správní soud v právní věci žalobce Podařil-Voráček, s.r.o., se sídlem Pod Svahem 788/9, Praha 4, proti žalovanému Ministerstvu životního prostředí, ve věci zákazu činnosti orgánem ochrany přírody, za účasti: 1. Ing. Cyrila M., bytem xxx, xxx, 2. Ing. Vladimíra M., bytem xxx, xxx, 3. Ochrany životního prostředí, občanského sdružení, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19.11.2007, č.j. 8Ca 206/2006-48, rozhodl tak, že se kasační stížnost zamítá a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, když podle odůvodnění rozsudku (č.l. 80, 81 nahoře) bylo rozhodnutím České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Praha z 13.12.2005 žalobci zakázáno provádět jakékoliv práce na pozemcích v odůvodnění označených včetně pozemku č.parc. xxx v k.ú. xxx, a že, jak vyplývá ze správního spisu, sporná činnost stěžovatele souvisící s provozem zařízení k odstraňování odpadů, resp. činnost směřující k rekultivaci skládky, probíhala na některých výše specifikovaných parcelách od r. 2003, což potvrdili vlastníci činností přímo dotčených či sousedících parcel.

Soud I. stupně, s ohledem na skutečnosti, jež vyšly najevo v odvolacím řízení, rozhodl o věci na základě nesprávné úvahy soudu I. stupně, že je 2. žalovaný v řízení věcně pasivně legitimován, vlastnil-li pozemek č. parc. xxx, na kterém je umístěna skládka, až do jeho vydání žalobcům v restituci, což se stalo rozhodnutím Pozemkového úřadu Praha ze dne 6.9.2002, a neuvedl ten do původního stavu, ostatně aniž by zjišťoval, jaký „původní stav“ byl a k jakému účelu pozemek sloužil, a aniž by vzal v dané souvislosti v potaz žalobní tvrzení žalobců. Je třeba přisvědčit názoru 2. žalovaného, že nebyl-li v době, za niž se žalobci vydání bezdůvodného obohacení domáhají (tj. od března 2003 do března 2006), již vlastníkem pozemku vyděleného dodatkem č. 1 z 5.3.2002 k nájemní smlouvě uzavřené s 1. žalovaným z nájmu pozemku č. xxx k.ú. xxx, na němž je rovněž umístěna skládka, a nevykonával-li žádnou činnost související s provozem skládky, že se na úkor žalobců ve smyslu § 451 a násl. obč.zák. bezdůvodně neobohacoval. Co se týká 1. žalovaného, bylo v řízení dostatečně prokázáno, že společnost Podařil-Voráček, s.r.o., užívala v rozhodné době skládku nacházející se na pozemku žalobců, což je zřejmé zejména z rozhodnutí, kterými odvolací soud provedl důkaz.

Ze shora uvedených důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu I. stupně podle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. změnil ve výroku II. tak, že žalobu proti 2. žalovanému zamítl, ve výroku I. tak, že určil, že žaloba je proti 1. žalovanému co do základu důvodná, jak umožňuje ust. § 152 odst. 2 o.s.ř., a rovněž se zřetelem k výsledku odvolacího řízení ve výroku IV., jímž bylo rozhodnuto o nákladech řízení mezi žalobci a 2. žalovaným.

V dalším řízení bude na soudu I. stupně, aby se zabýval výší nároku uplatněného žalobci, zjistil, po jakou dobu a v jakém rozsahu 1. žalovaný předmětný pozemek užíval, když neopomene, že 1. žalovaný v průběhu řízení vznesl námitku započtení a rovněž měl námitky ke znaleckému posudku Ing. Kaftana (č.l. 49, 115). Rozhodne též o nákladech řízení včetně řízení odvolacího ve vztahu mezi žalobci a 1. žalovaným, poněvadž vzhledem ke změně výroku I. rozsudku byl zrušen výrok III. rozsudku, a o náhradě nákladů řízení státu (§ 148 odst. 1 o.s.ř.).

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 a 2 o.s.ř. a její výše byla stanovena podle § 3 odst. 1 bod 5., § 18 odst. 1, § 19 odst. 1 vyhl. č. 484/2000 Sb. a § 13 odst. 3 a § 11 odst. 1 písm. a), d), g), k), vyhl. č. 177/1996 Sb.. Z tohoto titulu byla 2. žalovanému přiznána odměna advokáta za první, druhé i třetí odvolací řízení vždy po 59.500,-Kč a náhrada hotových výdajů po 300,-Kč za jeden úkon právní služby: první odvolací řízení 5 úkonů-převzetí zastoupení (č.l. 86), odvolání (č.l. 79), doplnění odvolání (č.l. 93), vyjádření k odvolání žalobců (č.l. 125), odvolací jednání 7.6.2007 (č.l. 137), druhé odvolací řízení 2 úkony-odvolání (č.l. 155), odvolací jednání z 19.2.2008 (č.l. 173), třetí odvolací řízení 3 úkony- odvolání (č.l. 197), odvolací jednání z 2.12.2008 a 15.1.2009 (č.l. 208, 240), za dvě řízení před soudem prvního stupně odměna advokáta po 29.750,-Kč, učinil-li advokát vždy jeden úkon právní služby, a náhrada hotových výdajů 2x 300,-Kč -jednání 30.8.2007, 17.4.2008 (č.l. 146, 180), tedy 241.600,-Kč, a zaplacený soudní poplatek z odvolání 44.400,-Kč, celkem 286.000,-Kč.

Proti výše konstatovanému rozsudku Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 22.1.2009, č.j. 29Co 369/2008-247, podali dovolání žalobci a žalovaný č. 1. Dovolání žalobců směřovalo proti výrokům II. a IV. rozsudku odvolacího soudu a dovolání žalovaného č. 1 směřovalo proti výrokům I. a II. téhož rozsudku. Nejvyšší soud České republiky pak rozsudkem z 26.5.2011, č.j. 28Cdo 1056/2010-296, dovolání žalovaného č. 1, pokud směřovalo proti výroku II. rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn výrok II. rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 17.4.2008, č.j. 40C 65/2006-181, tak že se žaloba proti 2. žalovanému zamítá, odmítl, dále rozsudek odvolacího soudu zrušil ve výroku I., kterým byl shora citovaný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 změněn tak, že žaloba proti 1. žalovanému je co do základu důvodná, ve výroku II., kterým byl též rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 změněn tak, že žaloba proti 2. žalovanému se zamítá, a ve výroku IV., kterým bylo rozhodnuto o nákladech řízení, a věc v tomto rozsahu vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Dovolací soud takto rozhodl s odůvodněním, že co se týká dovolání žalobců, již napadli rozsudek odvolacího soudu ve výrocích II. a IV., že ve vztahu k výroku IV., kterým bylo rozhodnuto o povinnosti žalobců uhradit 2. žalovanému náklady řízení před soudy obou stupňů, není dovolání přípustné, neboť napadený nákladový výrok není rozhodnutím ve věci samé ve smyslu ust. § 237 odst. 1 o.s.ř. a přípustnost nelze dovodit ani z ust. § 238 odst. 1, § 238a odst. 1, § 239 o.s.ř., takže v daném směru nemohl dovolací soud zohlednit ani odvolateli namítanou nemravnost, je-li výrok IV. výrokem akcesorickým a rozhodnutí o něm se podle § 243d odst. 1 věta druhá o.s.ř. striktně odvíjí od posouzení správnosti výroku II., jímž bylo rozhodnuto o věci samé. Ve vztahu k výroku II. napadeného rozsudku odvolacího soudu shledal dovolací soud dovolání žalobců přípustným podle § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř., poněvadž dotčeným výrokem bylo změněno rozhodnutí soudu I. stupně ve věci samé. Pokud jde o dovolání 1. žalovaného, který napadl rozsudek odvolacího soudu ve výrocích I. a II., dovolací soud konstatoval, že ve vztahu k výroku II., kterým byl změněn rozsudek soudu I. stupně tak, že se žaloba proti 2. žalovanému zamítá, není dovolání 1. žalovaného přípustné, neboť judikatura Nejvyššího soudu setrvává na závěru, že k podání dovolání je účastník řízení oprávněn jen tehdy, vznikla-li mu rozhodnutím odvolacího soudu procesní újma, jež může být zrušením rozhodnutí odvolacího soudu napravena. Dovolání tudíž může podat jen účastník, jehož nároku nebylo zcela vyhověno nebo jemuž byla naopak soudem uložena povinnost, přičemž v souzené věci výrok II. odvolacího soudu zjevně není výrokem, kterým bylo

rozhodováno o nároku žalobců ve vztahu k I. žalovanému. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání žalovaného č. 1 proti výroku II. odvolacího soudu není přípustné, nedotýká-li se nároku, který by směřoval vůči němu. Dovolání žalovaného č. 1 v této části tedy jako nepřípustné odmítl, když ve vztahu k výroku I. napadeného rozsudku odvolacího soudu shledal dovolání žalovaného č. 1 přípustným podle § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř., neboť dotčeným výrokem bylo změněno rozhodnutí soudu I. stupně ve věci samé.

Dovolací soud, který dovedl, že jsou dovolání v přípustných částech důvodná, se pak zabýval uplatněným dovolacím důvodem podle § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. ve vztahu k výrokům I. a II. dovoláním napadeného rozhodnutí odvolacího soudu, tj. ohledně otázky pasivní věcné legitimace obou žalovaných. S odkazem na ust. § 451 odst. 1 obč. zák. a § 458 odst. 1 obč. zák. konstatoval, že Nejvyšší soud ve své konstantní judikatuře vychází ze závěru, že předpokladem odpovědnosti za získané bezdůvodné obohacení, které se musí vydat, je objektivně vzniklý stav obohacení, tj. přesun majetkových hodnot, který nastal způsobem, jež právní řád neuznává. Tím, kdo v rámci odpovědnosti za bezdůvodné obohacení pasivně legitimován, je ve smyslu § 451 obč. zák. ten, jehož majetek se na úkor druhého neoprávněně zvětšil nebo u něhož nedošlo ke zmenšení majetku, ač k tomu mělo v souladu s právem dojít. Dále Nejvyšší soud ve své konstantní judikatuře dovedl, že vůči vlastníku nemovitosti je k vydání bezdůvodného obohacení v podobě obdrženého nájemného povinna osoba domnělého pronajímatele, že tedy jinými slovy, konstantní judikatura Nejvyššího soudu obecně stanoví, že se na úkor vlastníka nemovitosti neobohacuje přímo faktický uživatel nemovitosti, ale subjekt, který takovou nemovitost za úplatu přenechává třetí osobě k užívání. Z těchto závěrů dovolací soud vycházel i v souzené věci, pakliže, vplynulo-li ze skutkových zjištění, že 2. žalovaný nejprve z pozice vlastníka přenechal předmětný pozemek do užívání třetí osobě, žalovanému č. 1, avšak po převodu vlastnického práva na žalobce v důsledku restituce nadále ve vztahu k žalovanému č. 1 jako nájemci vystupoval z pozice pronajímatele, neboť přijímal nájemné, nelze akceptovat závěr, že není ve věci pasivně věcně legitimován. V souzené věci je naopak s ohledem na předeslanou judikaturu rozhodující, že žalovaný č. 2 přijímáním plateb od žalovaného č. 1 jako nájemce s předmětným pozemkem v právním smyslu disponoval a na základě této dispozice získal majetkový prospěch na úkor žalobců, tj. vlastníků. Dovolací soud tak dospěl k závěru, že pokud žalobci v žalobě uplatnili nárok na vydání bezdůvodného obohacení za užívání předmětného pozemku, je věcně pasivně legitimován žalovaný č. 2, nikoli žalovaný č. 1. Poněvadž dovoláním napadené výroky I. a II. rozhodnutí odvolacího soudu seznal dovolací soud z výše uvedených důvodů nesprávnými, dovolací soud je včetně závislého výroku IV., kterým bylo rozhodnuto o nákladech řízení, zrušil (§ 243b odst. 2 věta za středníkem o.s.ř.) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 o.s.ř.) s tím, že právní názor vyslovený v rozsudku je závazný, že v novém rozhodnutí o věci rozhodne soud o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu o nákladech původního řízení (§ 243d odst. 1 o.s.ř. v souvislosti s § 266 odst. 1 o.s.ř.).

Odvolací soud poté projednal věc (§ 212 o.s.ř.), přezkoumal rozsudek soudu I. stupně podle § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř. se zřetelem k tomu, co je výše uvedeno, zejména k závěrům dovolacího soudu, došel k závěru, že odvolání 2. žalovaného je z části opodstatněno.

Soud I. stupně dostatečně zjistil skutkový stav, věc i správně s ohledem na názor dovolacího soudu vyjádřený v jeho rozsudku právně posoudil, pakliže uzavřel, že je to 2. žalovaný, který je ve věci věcně pasivně legitimován podle § 451 odst. 1 obč. zák., jestliže ten

podle konstantní judikatury Nejvyššího soudu nemovitost za úplatu přenechal třetí osobě k užívání, a žalobu vůči 1. žalovanému jako věcně pasivně nikoli věcně pasivně legitimovanému zamítl. Správně i dovodil, že je na místě námitka promlčení nároku uplatněného žalobci vznesená 2. žalovaným sice až v průběhu odvolacího řízení za situace, kdy se žalobci jako osoby oprávněné podle restitučních předpisů stali podle rozhodnutí Pozemkového úřadu Magistrátu hl.m. Prahy z 6.9.2002, čj. PÚ 613/01, s účinností od 22.10.2002 vlastníky předmětného pozemku, ovšem že žaloba na vydání bezdůvodného obohacení byla podána vůči oběma žalovaným až 21.4.2006. Za zmíněných okolností prvostupňový soud správně uzavřel, že je v daném případě subjektivní promlčecí doba podle § 107 odst. 1 obč. zák. dvouletá a přiznal žalobcům nárok na vydání bezdůvodného obohacení vůči 2. žalovanému až od 21.4.2004 ve výši částky vyjádřené ve výroku II., přičemž co do částky 390.000,-Kč žalobu zamítl, vycházel-li ze znaleckého posudku znalce Ing. Kaftana, o jehož správných závěrech odvolací soud nepochybuje.

Ze shora uvedených důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu I. stupně podle § 219 o.s.ř. ve výrocih I. a II. jako věcně správný potvrdil, v nákladovém výroku IV. změnil napadený rozsudek soudu I. stupně podle § 220 odst. 1 o.s.ř. s ohledem na procesní výsledek sporu podle § 142 odst. 2 o.s.ř., byli-li žalobci v řízení úspěšní pouze částečně z 30%, a přiznal žalobcům z tohoto titulu částku 159.434,-Kč. V případě, že by žalobci měli ve věci plný úspěch podle § 142 odst. 1 o.s.ř., příslušela by jim za prvé řízení před soudem I. stupně odměna advokáta podle vyhl. č. 484/2000 Sb. účinné do 1.9.2006, čl. II přechodných ustanovení, podle § 3 odst. 1 bod 6., § 17 odst. 2 ve výši 57.780,-Kč, náhrada hotových výdajů podle vyhl. č. 177/1996 Sb. účinné do 1.9.2006 za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a, d, g) po 75,-Kč, náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) (2x) vyhl. č. 177/1996 Sb. účinné od 1.9.2006 po 300,-Kč, DPH 11.135,-Kč, celkem 69.740,-Kč, za prvé odvolací řízení odměna advokáta podle vyhl. č. 484/2000 Sb. účinné od 1.9.2006, bylo-li odvolání podáno žalobci 7.12.2006, § 3 odst. 1 bod 5., § 19a ve výši 77.350,-Kč, náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. k) (2x), g), § 13 odst. 3 po 300,-Kč podle vyhl. č. 177/1996 Sb. v současném znění, DPH 14.877,-Kč, celkem 93.127,-Kč, za druhé řízení před soudem I. stupně odměna advokáta podle § 3 odst. 1 bod 5., § 19a, § 18 odst. 1 vyhl. č. 484/2000 Sb. v platném znění 38.675,-Kč, náhrada hotových výdajů podle § 11 odst. 1 písm. g), § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. za jeden úkon právní služby 300,-Kč, DPH 7.405,-Kč, celkem 46.380,-Kč, za druhé odvolací řízení odměna advokáta ve výši 77.350,-Kč podle týchž ustanovení vyhl. č. 484/2000 Sb. jako v prvním odvolacím řízení, náhrada hotových výdajů podle § 11 odst. 1 odst. 1 písm. k), g), § 13 odst. 3 za dva úkony právní služby po 300,-Kč podle nyní účinné vyhlášky č. 177/1996 Sb., DPH 14.811,-Kč, celkem 92.761,-Kč, za třetí řízení před soudem I. stupně odměna advokáta ve výši 46.380,-Kč poukazem na totožná ustanovení vyhl. č. 484/2000 Sb. a vyhl. č. 177/1996 Sb. použitá při stanovení nákladů za druhé řízení před soudem I. stupně, za třetí odvolací řízení odměna advokáta 77.350,-Kč podle týchž ustanovení vyhl. č. 484/2000 Sb. jako v prvním odvolacím řízení, náhrada hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300,-Kč podle § 11 odst. 1 písm. k), g) (3x), § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., DPH 15.710,-Kč, celkem 94.260,-Kč. K částce 442.648,-Kč, kterou by byl žalovaný č. 2 povinen žalobcům na náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně zaplatit, pakliže ti by měli ve věci plný úspěch, byly ještě připočteny soudní poplatky uhrazené žalobci za podání žaloby a za odvolání (2x po 44.400,-Kč), tudíž po příslušném krácení tyto náklady řízení představují zmíněných 159.434,-Kč.

O náhradě nákladů odvolacího a dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 a § 224 odst. 1 o.s.ř., výše odměny advokáta byla stanovena v částce 77.350,-Kč podle přílehlajících ustanovení vyhl. č. 484/2000 Sb. tak, jak bylo vypočítáno pro první odvolací řízení i s přihlédnutím k § 19 odst. 1 a 2 vyhlášky, náhrada hotových výdajů byla určena podle § 11 odst. 1 písm. k) (2x), g) (2x), § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v částce 400,-Kč za jeden úkon právní služby, s připočtením soudního poplatku za dovolání 5.000,-Kč, takže rovněž po příslušném zkrácení takové náklady jsou vyjádřeny částkou 29.778,-Kč. Odvolací soud pouze upozorňuje, že bude na soudu I. stupně, aby se vypořádal s výrokem III. rozsudku odvolacího soudu nenapadeného dovoláním a aby rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobci a žalovaným č. 1.

Dovolání proti tomuto rozhodnutí **n e n í** přípustné, ledaže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

V Praze dne 15. prosince 2011

JUDr. Ivo Veselka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Hana Martínková